

Minningarorð um mín góða og trúgva vin Valdemar A. Simonsen

Hesin sangur varð sungin í Sørvágs kirkju til minningarhaldið um Valdemar Simonsen.

Tú fylgdi mær fyrst, tá í vøggju eg lá. Tað síðsta versi: Tú fylgja mær vilt, tá ið slókna eg skal, tú gavst mær tað lyftið, tað styrkir meg væl so troystarrík náði tín góð til mín røkk oh faðir tær verið lovrpris og øll tøkk.

Tann 17. apríl fór mín góði, trúgvi og nógv saknaði vinur Valdemar Simonsen heim til sín Harra og Frelsara Jesus, sum hann frá ungdómsárum hevði tænt.

Tað var ein, sum segði tað um vin sín, at hesin vinur hoyrði til specialtropparnar hjá tí himmalska faðir okkara. Soleiðis kann eisini sigast um mín góða vin Valdemar. Hann hoyrði til specialtropparnar hjá tí himmalska faðir okkara, ið hann tænti tá hann reisti runt og tók sær góða tíð at hjálpa tí einstaka til at fáa eitt møti við Jesus.

Tað var hugvekjandi at hoyra Valdemar tosa um, tá ið hann kom til persónliga trúgv á tann Harra Jesus, hann seinni kom at tæna. Eftir at Valdemar hevði lært til bakara og hevði arbeitt í Havn, har hann kom at baka hjá Andriasi í Kókubúðini, fekk hann sitt

hugskot at byrja sitt virksemi í Sørvági. Í hesum lítla bakarið í Sørvági fekk hann ofta vitjan av einum serligum persóni, ið minti hann á Jesus og hesin persónur æt Thomas Juul Askham. Valdemar segði frá at

hann var eitt sindur sintur inn á hendan persónin, tí hetta var ov persónligt fyri hann.

Ein dagin Valdemar stendur við tað stóra eltikarið og gjørdi rugbreyð, talaði Jesus til hansara og segði: Tú skalt

vera eitt ílat, ið eg, Jesus, evni til at gera mat, ið hoyrir Himlinum til. Kona Valdemar, Oydis, gekk í missionshúsi, so tað var nærliggjandi hjá Valdemari at fara á møti saman við henni. Eitt kvøldið Valdemar sat uppi á loftinum á tí gamla missionshúsinum í Sørvági, kallaði Jesus á Valdemar, har hann gjørdi tað sum Róm. 10. 9-10 sigur: Tí við hjartanum trýr ein til rættvísi og við munninum játtar ein til frelsu. Valdemar fortaldi víðari at tá streymaði gleðin inn í hansara sál og gav liv og gleði.

Tann 16. Apríl 2018 um kvøldið ringdi eg niður á ríkissjúkrahúsið og tosaði við Valdemar. Eg segði við hann, at nú mátti hann koma heim og hjálpa Kjartani beiggja hansara at baka. Valdemar svaraði mær aftur, at flúgvarin kemur heim og hann flýgur frá Heystoynni og kemur yvir vatnið og lendur. Eg hugsaði, at nú var Valdemar ikki klárur. Næsta morgun ringdi Oydis og segði mær, at Valdemar var farin heim til Jesus. Tá kom eg at hugsa um tey síðstu orð, Valdemar segði við meg, at flúgvarin kom heim bert við likaminum, men sálin var farin heim til Jesus, sum tað stendur skrivað 2.kor. 5.8 farið

burtur úr likaminum og verið heima hjá Harranum.

Hetta er eitt ríkt minni, eg havi eftir mín góða og trúfasta vin. Vit hoyrði Ingu prest so vakurt og so lívgevandi tosa í Sørvágs kirkju um akkerið, sum var fest í botnin og skipið lá trygt. Hon tosaði so livandi um, at manningin á skipinum tók ikki akkerið upp og diskuteraðu teir um, akkerið helt. Nei akkerið er sambært hebr. 6. 18-19 teirri vón hava vit eins og trygt og fast akker sálarinnar, sum fer inn, inn um forhangið.

Tað var hetta akkerið, sum Valdemar hevði fest sál sína í og sum eisini mangan áminti meg, lat okkum ikki diskutera um akkerið, men líta á tað.

Valdemar fór sína seinastu ferð úr Sørvágs kirkju og var hesin sangurin sungin sælasta vísan Jesus er mín. Seinasta versið ljóðar: Nú kann eg hvíla, sálin er glað, tí eg í trúnni klárt havi sæð, hjartað er tváað, goldin mín skuld, synd mín í havsins dýpi er huld.

Valdemar nú ert tú komin um sýnina og ert komin til staðin, tú tráðaði eftir. Vit møtast aftur í Himlinum.

Heilsan tín samverka bróður í Harranum, Hjalgrim.

fyrst og fremst